14e JAARGANG CURACAO DEN 24sten DECEMBER 1897. No. 730

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0.50 voor elken regel fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,20
Un annuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Curaçao 24 December.

KERSTMIS.

Ongetwijfeld moet de ijskoude adem van twijfel en ongeloof over het verstand van den mensch zijn heengegaan, of wel door de zonde elke heilige gloed in 's menschen hart zijn uitgedoofd, wanneer men niet tot schreiens toe bewogen wordt bij de viering van Jesus' geboorte. Hoe toch kan de mensch, wanneer het weldoende licht des geloofs zijn leven bestraalt en de reinheid des harten hem toelaat tot den vertrouwelijken omgang met God, ongevoelig blijven bij het aanschouwen der liefde, door het Kindje van Bethlehem aan de wereld betoond! Hoe is het mogelijk, dat het hart niet gloeit van wederliefde en sneller klopt van heilige aandoening, als men de teederheid ondervindt, waarmede het Goddelijk Wicht in de armoedige kribbe den mensch lief heeft! Zijn liefde toch deed Jesus nederdalen en wonen onder ons en zich bekleeden met het menschelijk kleed. Hij, Die is de Rex regum, de Koning der koningen, de God van alle eeuwigheid.

Ja waarlijk, Jesus is Koning. Ik heb een duren eed gezworen, spreekt de Heer, en David den koning een erfgenaam beloofd, die blijven zal in eeuwigheid en wiens troon gegrondvest is als de zon en maan voor mijn aangezicht. Toch verschijnt die Koningszoon ons niet in de grootheid zijner macht, niet in de schittering zijner majesteit, maar in de ellende onzer zwakheid, met ons ontdaan van alle heerlijkheid. Hij is gekomen tot ons in den nacht, toen alles zweeg rondom Hem en de wereld niet dacht aan het heil, dat haar gezonden werd. Wel was die nacht schooner dan de dagen, maar hoe kon die schoonheid worden aanschouwd, daar het oog van den mensch was verblind door hoogmoed en eigenwaan! Hij is gekomen tot ons in den nacht, toen snerpende koude de natuur als den dood had doen ingaan, ofschoon Jesus' gezegende komst het menschdom zou doen entbranden in vollen liefdegloed.

En het huis van dien Koning? Een armoedige stal, waar het dier een schuilplaats zoekt in den guren nacht. De waardigheid van den Koning eischte een paleis, dat Hem de gemakken des levens bood, het Koningschap vroeg een woning, waar de kunst en de natuur samenwerkten om Hem te doen schitteren in allen luister. Hij koos een stal, waar duisternis heerschte en de ontbering was binnengedrongen in al hare naaktheid. Den Koning voegt een troon; Davids Zoon rust in een kribbe, waar het redelooze dier zijn voedsel vindt, Davids Zoon heeft geen troon, waarop Hij als koning zetelen mag.

Waar een koning heerscht, moeten hovelingen zijn, die hem omringen en gehoorzamen op zijne wenken. Het Kindeke Jesus, de Koning uit Jesse's stam, heeft zijne rijksgrooten. Ziet, daar snellen zij toe gewekt door engelenzang, zij komen, maar zij schitteren niet in rijke kleedij, zij komen, maar geen goud brengen zij aan als het eerste offer aan hunnen Heer, geen geschenken draagt hunne hand als het onderpand hunner trouw, geen edelgesteenten leggen zij neder aan de voeten huns Meesters, want Jesus' hovelingen zijn arme herders van het arme Bethlehem.

Maar het Kindje van Bethlehem is ook God. Geen engel, geen afgezant, sprak de Profeet, maar God zelf zal komen en hen verlossen. Hoe die God komen zal? Zijn naam zal zijn Emmanuel, dat is, God met ons: van het oogenblik, dat het Woord is vleesch geworden, is God op aarde gezien en heeft Hij met de menschen verkeerd, het arme Wicht in de kribbe van Bethlehem is onze God.

Doch waar is de goddelijke macht en kracht en heerlijkheid? Hoe is het bij Bethlehems kribbe nog waarheid, dat Hij, Die daar nederligt, door God gesteld is tot erfgenaam van het geschapene, tot stichter der eeuwen, tot steun en middelpunt der schepping! Neen, Christus Jesus, in de gestalte van God zijnde, heeft het niet een roof geacht evengelijk te zijn aan God, maar Zichzelven heeft Hij ontdaan, de gestalte van een dienstknecht hebbende aangenomen, in gelijkheid van menschen geworden en in houding bevonden als mensch. Ontzetten de hemelgeesten bij de aankondiging van dit ondoorgrondelijk geheim en worden de koren der engelen ontroerd, nu het Eeuwige Woord des Vaders is vleesch geworden; uit liefde tot ons is Christus geboren en de Redder verschenen.

Welnu, voor ons, die gelooven, laat het vreugde zijn in onze harten. De wereld moge den Arme van Bethlehem vervallen verklaren van zijn troon en den mensch-geworden God niet erkennen, bij de kribbe begroeten wij onzen Koning en huldigen wij onzen God. Ach, mocht het ook blijdschap zijn in de harten van hen, die den Christus verzaakt en het oog hebben gesloten voor het licht.

FEUILLETON.

KERÉ TA TOER COS.

Tabata dia 24 di December, bispoe di e fiesta solemne di Pascu di Nacementoe, koe nos tabata haja nos den un caja grandi, koe jama *Caja di Lujo*; i si nos tira un bon bista ai, es caja su nomber tabata propio pé, lujo tabata papia for di toer e edificionan magnifico. Nos dilanti un muher di un edad no muchoe avanzá tabata bai, toer tapá coe un lensoe, pa frioe no comé muchoe. Su andar tabata purá, den su braza robes el tabatin un macutoe grandi: sin duda basji, pasobra segun nos tabata mira é no tabatin muchoe trabao p'el a cargé. Es muher tabata hala nos atencion masjar tantoe: tabata gusta nos masjar koe nos tabata bai su tras.

—Muher, mama també? — oenda bo ta bai, com bo ta purá asina: pakiko bo mân ta cerá; com bo ta melancólica asina? Bo ta sinti pobreza, necesidad? Bo esposo, bo jioe, ta maloe, bo ta biuda por si acaso? Kiko bo ta reza? "O Emmanuel, nos Rey i nos Legislador, speranza i salbador di nos pueblonan, Senjor nos Dios, bini na nos judanza"— podiser? O, consola bo anto, pasobra "Senjor ta cerca nos, koe ta jamé den simplicidad di nan coerazon."

Di golpi es muher a para ketoe dilanti un djé casnan ricoe i mientra el a subi ariba stoepi, el a hala klok.

—"Senjora no ta na cas, un criar a respondé."

—"El a sali?" e muher a puntra un poco desapuntá.

—"Ta awor el a sali bai confesa; el-a larga algo aki pa bo."

Cara di e muher a clara i coe masjar respeto — apenas su pia por a toca e vloer di alabaster, pasobra ai den el a experimenta algo misterioso, algo respetuoso — el a drenta bai coesjina, koe tabata bon cajente i jen di luz.

Despues koe nan a puntré situacion di su cas, su wowo a jena coe lágrima, contando nan com den ocho luna di enfermedad di su esposo el no a gana ni un cens chikitoe, i si no tabata pa manoenan piadosa koe tabata doené amparo, lo el a bira loco, ma é tabata sabi koe ta boluntad di Dios; Cristoe a sufri, el també ta sufri sosegá.

Toer e criarnan di cas tabatin compasion coe es muher, i ora nan a doené un koppi di koffie, pa el cainta su curpa, chorro di lágrima tabata laba su cara.

Es muher,— koe lo nos jama Anna — tabata desea koe el també lo tabata ricoe manera es donjo djé cas aki, koe jama P. Davids. Ma apesar di toer rikeza di señora Davids, el tabata masjar infeliz. El també tabata biuda i coe un jioe, kende el tabata stima manera poptji di su wowo. El a keré, koe su jioe Henri lo sigi paso di birtud di su tata, ma el tabata bon ganjá; Henri a bandona camina di birtud; el a cai, sí, el a cai profundamente.

I e pober mama sabi, el tabata mira, el tabata sinti peligro di accionnan di su jioe; el tabata spanta i tembla pa dianan futuro di su jioe. El a spierté; el a manda su súplica i oracion na Dios, ma tabata por nada. Henri Davids tabata bai de dia en dia den e camina di perdicion. El tabata gusta placernan mundano, awor el ta doené honor, naturalmente falsoe; pronto lo el kitá mundoe foi su curpa, pasobra mundoe ta falsoe.

Den un cuarto ricoe mueblá, den promer piso, Henri, jioe di 33 anja di señor P. Davids, kende den su bida tabata un abogado muy famoso i un campeon ardiente pa derechonan católico. Es jioe no tabatin nada absolutamente di su tata; na cara só el tabata parcéle un poco. El tabata sinta banda di candela, i como mucho bé el a moenstra su capacidad como skirbidor, nan a pidi su cooperacion pa un courant; awor el ta cumpli coe esai; el a bai na un escritorio i mes ora pen tabata ariba papel. El a caba, i awor — lezé i bolbé lezé; basta pa awé nochi; larga nos bam club awor, bam diberti poco. El a lora e papel i el a hinké den un latji; Henri a lamanta; ma su wowo a raca coe un papel, koe a cai, sin el a ripara, for di den latji. El a buk cohéle; el a bai na luz i el a leza: *un saludo na bispoe di Pascu anochi.*

Tabata un poesía, koe el a componé coe su diez cincoe anja. El tabata bai ora el tabata lezé; el a grunja algun palabra di es poesía, i haciendo bofon el a lora e papel tira den hoeki di cas.

Diez cincoe anja a pasa, koe Henri a skirbi es poesía. Den diez cincoe anja, cuantoe cambio! Na scool el a haja un educacion cristiana. El tabata kima di amor pa defendé como un bon católico derechonan di Iglesia. Ma esai no ta node di bisa. Henri ta danjá awor. Bai misa? "Cos di loco," el di-ci. Toer ta locura."

El a camna bai bini den su cuarto: el tabata corda es saludo di Pascu koe el a skirbi. Es sintimento ta jena su su coerazon; el tabata recorda es palabranan boenita i firme, i p'esai el a coeminza hari. Ki palabranan boenita i firme! pa mi no, bon pa muher. Keré? locura! Keré no ta nada. I el a bala bai club bai hunga biljar.

....

....

Ta bispoe anochi di Pascu: cielo tabata boenita i streanan tabata brilliá. Un número grandi di persona tabata bai bini ariba caja pa bai adora nan Redentor, koe lo bini es anochi ariba mundoe. Denter di nan hende por a mira senjora Davids: el tabata bai na cas di Dios pa suplica Senjor di senjornan, pa combersion di su jioe, pasobra cuan grandi su rikeza por tá, el tin necesidad di judanza di El, koe es anochi lo bini den un pober stal pa toer hende. Senjora Davids a jega misa i el a drenta. *Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus*, el a leza ariba altar.

"*Pax hominibus*" el a replica: paz na hende? Pa Henri mi jioe també? sí, pa toer, toer koe ta di bon boluntad!

O Henri, si bo mira bo mama aki, lo bo no sinti algo? Lo bo repeti aki, koe keré no ta nada? Bini i mira bo mama pidiendo pa bo combersion; bin cajenta bo den e solo koe ta bai sali. Bini, su luz lo sali ariba bo i coe gratitud lo bosinti, koe keré ta mas koe bo ta sospecha, keré ta toer cos, keré bal muchoe. Keré ta trecé consolacion, legria.

dat wij hebben aanschouwd, mochten ook zij in den Kerstnacht met ons opgaan naar de velden van Bethlehem en neerknielen bij de kribbe van het Kind, dat de duisternissen der dwaling verdrijft en vrede brengt aan den afgetobden mensch. Dan werd de christelijke groet: Zalig Kerstfeest, voor allen waarheid in onzen mond en met nog meer vreugde dan thans zouden wij het engelenlied herhalen: Glorie aan God in den hooge en op aarde vrede den menschen van goeden wil.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Op het Hoogfeest van Kerstmis zijn de kerkelijke diensten in de beide kerken der stad geregeld als volgt:

In de Sint-Annakerk te Otrabanda: 's Morgens ten 4 ure plechtige gezongen H. Mis waarna twee gelezen H. Missen. Ten 7 ure drie gelezen H. Missen en ten 8 ure de Pontificale H. Mis. 's Namiddags ten 5 ure plechtig Lof en feestpredicatie.

In de Rozenkranskerk te Pietermaai: 's Morgens ten 4 ure plechtige H. Mis, waarna twee gelezen H. Missen. Ten 6 ure drie gelezen H. Missen en ten 8 ure plechtige gezongen H. Mis. 's Namiddags ten 5 ure plechtig Lof en feestpredikatie.

*

Dinsdagmiddag vertrok naar Maracaibo met het stoomschip *Maracaibo* van de *Red D Line* de Zeer Eerwaarde Pater BERGERINETTI, overste der Salesianen te Valencia. ZEerw. bracht de Salesianen te Santa Rosa en gaat nu ook een huis zijner Congregatie stichten te Maracaibo, waar de Salesianen zich belasten zullen met het onderwijs en ook een landbouwschool zullen oprichten; de gebouwen zijn reeds tot hun ontvangst in gereedheid gebracht.

Havennieuws.

Voor rekening van de Italiaansche stoomvaartmaatschappij *La Veloce* wordt te Genua een nieuw stoomschip gebouwd, dat *Venezuela* heeten zal en wat inrichting betreft, gelijk zal zijn aan de *Centro America*. De *Venezuela* moet in April afgeleverd worden en is bestemd voor de vaart tusschen Genua, de Antillen, Venezuela en Colombia.

* *

De *Prins Willem IV* van de *K. W. I. M.* bracht hier het bericht aan van een ongeluk, dat op de *Prins Willem V* van dezelfde maatschappij moet gebeurd zijn. Bijzonderheden ontbreken nog en wij geven het bericht zooals wij het hebben vernomen.

Toen de *Prins Willem IV* van Paramaribo vertrok, werd dit schip gevolgd door de *Prins Willem V*, door een Fransche stoomboot en door de gouvernementsstoomer *Paramaribo*. De *Prins Willem V* was op reis naar Amsterdam, de drie overige schepen gingen naar Demerara. Bij het fort Amsterdam, ter plaatse waar de rivieren Suriname en Commewijne samenkomen, seinde eensklaps de *Prins Willem V*, dat er een ongeluk aan boord gebeurd was, en stopte. Toen dit sein op de *Prins Willem IV* werd opgemerkt, stopte ook deze boot en vroeg of er hulp noodig was, waarop ontkennend werd geantwoord. Daar er wegens het getij, dat begon te vallen, geen tijd verloren mocht worden, zette toen de *Prins Willem IV* onmiddellijk de reis voort zonder in de gelegenheid geweest te zijn verdere bijzonderheden te vernemen. Door het oponthoud hadden echter de Fransche boot en de *Paramaribo* de *Prins Willem IV* ingehaald en stoomden deze voorbij; van dit oogenblik maakte de kapitein gebruik om te vragen, wat er gebeurd was en toen werd hem van de *Paramaribo* toegeroepen, dat een persoon aan boord van de *Prins Willem V* in de machinekamer gevallen was en tusschen de machine was geraakt. Bij aankomst te Demerara werd ook op de Fransche boot geinformeerd, doch grootere zekerheid of verdere bijzonderheden konden niet worden gegeven, alleen had een der opvarenden bij het voorbijstoomen nog gezien, dat er van de *Prins Willem V* doeken vol bloed in het water werden geworpen. Wat er eigenlijk en onder welke omstandigheden dit is gebeurd, kunnen wij niet eerder dan na aankomst der mail van Suriname met de Engelsche of Hollandsche boot vernemen.

* *

Hedenmorgen kwam Hr. Ms. *Alkmaar* na een afwezigheid van veertien dagen wederom in onze haven.

* *

Woensdag overleed in het R. K. Gasthuis de werkman van de *Prins Willem II*, die de vorige week na aankomst van dit stoomschip zwaar gekneusd daar werd binnengebracht. Hij was afkomstig van San Willebrordo.

* *

Dinsdagmiddag vertrok met de *Prins Willem II* de Heer H. HAYTINK, Directeur-Leeraar bij het Openbaar Onderwijs alhier, vergezeld van zijn familie, met een jaar verlof naar Holland. Men zegt, dat dit tamelijk overhaast vertrek van den Directeur-Leeraar in verband staat met de maatregelen van bezuiniging, die bij het Openbaar Onderwijs zal worden ingevoerd. Naar men wil, zou de Heer HAYTINK na het verstrijken van zijn verloftijd op wachtgeld worden gesteld.

* *

— Daar de Engelsche boot *Yucatan* van de *West-Indian Pacific* onderweg slecht weder ondervond en met hooge zeeën en zware stormen te kampen had, kwam zij hier zes dagen later aan dan ze verwacht werd.

— De Italiaansche boot *Centro America*, van de maatschappij *La Veloce*, die vier dagen te laat van Genua vertrok, werd eergisteren niet te La Guaira toegelaten, wijl men vreesde, dat er een geval van gele koorts aan boord was. De *Centro America* zal nu waarschijnlijk in quarantaine gaan en de dag van haar aankomst hier is daardoor onbepaald.

Leger.

— Het contingent aan suppletietroepen, dat in het jaar 1898 van Holland naar West Indie wordt gezonden, zal 150 manschappen bedragen, en wel 50 voor Curaçao en 100 voor Suriname.

— Wegens volbrachten diensttijd vertrokken laatstleden Dinsdag een tiental soldaten van het garnizoen alhier met de *Prins Willem II* van den *K. W. I. M.* naar Holland.

— Woensdagnacht overleed in het militaire hospitaal een soldaat van het garnizoen alhier; zijn lijk werd in den namiddag van denzelfden dag op het R. K. kerkhof van Otrobanda met militaire gebruiken ter aarde besteld.

Een jubilé.

Laatstleden Dinsdag was het [illegible]tig jaar geleden, dat de Heer A. E. HALLEY in 's lands dienst trad. Onopgemerkt mocht deze dag niet voorbij gaan: iedereen toch kent den Heer HALLEY als een ijverig en trouw vaardig ambtenaar, die zonder ooit aan zijn plicht te kort te schieten, altijd bereid is de wenschen van hen, die zijn hulp inroepen, te voldoen. Daarom dan ook staat de jubilaris bij het Bestuur, bij zijne medeambtenaren en medeburgers hoog aangeschreven en prijzen allen zijne stipte plichtsvervulling, zijne ongekunstelde minzaamheid en zijne groote dienstvaardigheid. Die hoogachting toonde zich Woensdagmorgen, toen de Commissie van administratie voor de gevangenissen op Curaçao een buitengewone vergadering hield en den Heer HALLEY uitnoodigde daarin te verschijnen. Bij monde van den Voorzitter, den Weledel Gestrengen Heer SOL. C. HENRIQUEZ, Procureur Generaal, wenschte de Commissie den jubilaris hartelijk geluk met het feest, dat hij vierde, prees hem om zijn trouwe plichtsbetrachting en bood hem twee wandversieringen van terra cotta en een zeer sierlijk inktstel aan; bij deze gedachtenissen werd een opdracht gevoegd, die door alle leden der Commissie onderteekend is. Ook eenige ambtenaren eerden den Heer HALLEY meer bijzonder op dit feest door hem als bewijs hunner genegenheid een ijskan met beker, welke beiden zwaar verzilverd zijn, aan te bieden, terwijl verder van alle kanten blijken van belangstelling en ingenomenheid gegeven werden.

Zonder twijfel mag de Heer HALLEY met de grootste voldoening op de vervlogen dienstjaren en op dit feest terugzien. Dit feest vooral heeft den hoogvereerden jubilaris kunnen toonen, hoe hoog allen hem achten en hoe hij aller vriendschap en toegenegenheid bezit. Hopen wij, dat Curaçao nog lange jaren op den Heer HALLEY als op een zijner trouwste en verdienstelijkste ambtenaren mag [illegible] gaan.

Een herinneringsdag.

Den eersten December zal het vijftig jaar geleden zijn, dat een verpleegde van Zapato voor altijd van de samenleving werd uitgesloten. Wij zouden begaan met het droevig lot van zoo'n ongelukkige, geen melding maken van dit feit, ware het niet, dat de arme man zelf aan de Eerwaarde Zusters verpleegsters, die eveneens met medelijden met hem den vijftigsten verjaardag ongemerkt wilden laten voorbijgaan, verzocht had met zijne medeverpleegden op dien dag een huiselijk feest te *mogen vieren. Natuurlijk is dat* verzoek niet geweigerd, het zal wat afleiding geven in het eentonige leven der arme melaatschen. Echter dat zulk een verzoek gedaan werd door den verpleegde zelf, toont wel, dat hij zelfs met een opgeruimd hart

---

Misa a cominza i senjora Davids tabata sigi su [illegible] den su oracion; lágrima tabata [illegible] su cara, ora el tabata mira e sitio [illegible] di misa, ora el tabata [illegible] na cantor, koe tabata larga resona un excelente *Gloria in excelsis*. Henri també tabata sirbi misa, Henri també tabata canta misa. "*Agnus Dei*," el tabata reza, "*dona nobis pacem*" [illegible] Bon Hesus, scucha mi oracion i tené piedad di mi pober jioe."

El no por a stop di reza, el tabata supliká, es pober mama, apesar di toer su rikeza. "Hesus, mi pober, ma scucha mi oracion, larga mi jioe Henri combertí." Asina e pober Anna i e criarnan tabata pidi Dios.

Mamita a bai[illegible] i Henri a lamanta. El a corda, koe ta Pascu, i lo el bai tené su mama contentoe, lo el bai doené bon Pascu: el a baha i el a ripara koe su mama tabata un poco tristoe.

El a jama su mama bon dia: el a keré koe su mama tabata enfermo, el kier a bai busca dokter, ma su mama a interrumpié:

—"Henri, bo no sabi koe awé é bon Hesus a nacé?"

—"Nan a conta mi esai," ma larga es locuranan-ai; com un hende bieuw por lamanta cuat'or den un frialdad asina bai misa! Mira, mama ta tembla, bo tin caintura."

—"Ta pa bo! Pa bo mi mester a sufri toer es frialdad, pa pidi Hesus pa bo comberti. Bo no ta bai misa awé?"

Henri a keda ketoe.

—"Contesta mi," senjora Davids a respondé coe un boz jen di amor.

Henri a keda para i el a respondé: "Mama por bisa, kiko koe mama kier, ma mi no ta hipócrito. Mi no por bai misa."

—"Mi jioe, no ta haci mi tristoe."

—"Ta duel mi, ma no por ta di otro manera."

—"Por ta di otro manera, Henri." I lágrima tabata bolter for di su wowo, i el a suspira: "Bon Hesus, kue a nacé awé, lo no scucha mi oracion?"

. . . .

. . . .

Cuantoe Henri a goza den dianan di Pascu! Henter es dianan el tabata patiná. Un dia atrobé el tabata patina, koe el a ripara koe un di criarnan tabata coeri purá ta bini cerca djéle.

—"Ta kiko a socedé?"

—"No spanta. Nos ningun tabata sabi, koe bo mama ta maloe; el ta sinta tieso manera paloe den un stoel coe su wowonan hanchoe abrí. Nos a jamé, grité, ma nada. Antonio a bai jama dokter. Mi tabata sabi, koe bo ta aki, i mi a bin jama bo."

Henri a tendé es último palabranan, i coe paso liher el a coeri bai cas. El tabata maldiciona es ora koe el por a doena su mama tristeza. "Mi mama a moeri? Moeri sin jama mi adios? Mi tabata stimé, mi tabata stimé!"

Asina el a jega cas: el a haja su mama manera e criar a conté.

Henri tabata como loco; dokter tabata hacié calmo! Su mama ta nervioso; tin speranza.

—"Busca un dokter mas," Henri a grita. "Un dokter mas."

Henri tabata razoe; nada por a hacié calmo; el kier koe su mama, koe el tabata stima tantoe, a moeri sin a jamé adios, sin a pordoné.

Dos dia a pasa. Su mama tabata meses [illegible] nan no tabata [illegible] fermo [illegible] un cama. Henri [illegible] di dié tabata [illegible] tabata reza.

Un soeur [illegible] tabata reza banda [illegible] Henri [illegible]

—"N[illegible]"

—"St" e soeur dici, "ketoe, ata, bo mama ta movè, ata. . . ."

—"Grácias á Dios." Henri dici. "Mama!"

—"Mi jioe!" e senjora a papia coe un boz debil. "Bo a bai misa, mi jioe? Mi a droemi largoe. Bo a reza pa pesebre di. . . . e niño dibino Hesus pa bo conbersion?"

Senjora Davids su forza a caba; el a cera su wowo. Henri a keda ta miré: el tabata sonja.

—"Bo a comprendé algo, sceur?" el a puntra, como el a spierta for di sonjo, "mi mama no a papia algo coe mi?"

—"St! ata bo mama a habri wowo."

—"Soeur, soeur! mi ta cansá."

—"Reza, hinca rodia, Henri, bo mama ta na moeri."

—"Na moeri?" Henri dici. "No por tá. Docternan. . . . . ."

—"Bo mama ta moeri, keré mi i coeminza reza."

E sœur a bati klok pidi judanza, Henri a zak mira su mama.

"Nó, el ta biba!" Ata, el ta abri su wowonan atrobé."

—"Hen. . . . ri?"

—"Mi jioe, mi ta bai moeri; mi ta sin. . . ti. . . . . . . Ai, comberti bo.

—"Mi mama! [illegible] mama! no m[illegible] [illegible]

—"C[illegible] Davids," e soeur a s[illegible] [illegible] segoendo [illegible] mama [illegible] Larga nos reza [illegible]di D[illegible] I Henri? El tabata fora, el tabata [illegible] el tabata tregas su mán, el tabata [illegible] su mama, cada ora mas i mas [illegible] I su mama? El no tabata [illegible] dé Henri el a moeri.

I Henri? El ta para ketoe, ai, el a perdé sintir. El no por reza pa su mama difunta [illegible] a loebida! Un stranjo, un [illegible] ta haci esai p'é. Henri, [illegible] asi també, koe keré, no ta nada! Ai, keré, i lo bo haja consuelo: keré ta toer cos, jioe tristoe; aki na cama di morto di bo mama bo mester sinja esai.

A pasa un anja. Dia di Pascu nos a drenta un cas den *Caja di Laño*. Den un sala basta grandi un familia tabata celebra fiesta di Pascu. Den nan nos a conocé Anna i su esposo, koe apesar muy debil, ta henteramente curá awor. Nos por mira clá, koe es familia no ta tan pober, ma koe nan a gasta hopi placa na dokter. Di kende el a haja anto toer esai? "Di Henri Davids, si, ata su portet cologá na muraja," es muher tabata bisa su esposo; cuantoe nos no debéle!"

Henri Davids mes a combertié. Cama di morto di su mama a haci esai; el a bira un campeon inconsabel pa derechonan di Iglesia, i coe cuantoe conviccion el tabata sabi awor, koe KERÉ TA TOER COS.

———o———

ALCANCE AL Nº 730

DEL

AMIGOE DI CURAÇAO.

La Solemne distribución de premios en el

COLEGIO "STO. TOMÁS"

día grande del Colegio "Sto. s," el día de la solemne dis- ción de premios, está sumer- ya en la mar del pasado. scurrió como los días de la ibución de premios en años iores, dejando una profunda y impresión en la mente de cuantos participaron en esa del Colegio "Sto. Tomás." Y crecido fué el número de las nas más caracterizadas de Ve- ela y de Curazao que celebra- esa festividad en unión con la cción, profesores y alumnos de instituto; no sólo de Cara- Maracaibo y otros lugares de zuela, sino hasta de diferen- ciudades de Colombia habían lo varios para presenciar la ibución de premios en ese muy ado Colegio. Ocupaban el o de honor el Illmo. Señor J. VAN BAARS, Vicario Apostó- de Curazao, circundado de nu- osos Revdos. Señores Sacerdo- el Excmo. Señor Dr. C. A. H. GE, Gobernador de la Colonia, npañado de su edecán, el Señor ERGAU, Comandante de la guar- n, los Señores Oficiales de las as, los Señores Miembros del ejo Colonial y los Señores Ins- ores de la Instrucción. En los ás puestos se vieron los padres rientes de los alumnos como bién una nutrida concurrencia lamas y señores tanto de Ve- ela como de Curazao, consti- ndo una reunión selecta, como vez se ve. Pudiera pare- superflua la artística decoración a espaciosa sala del Colegio en ual se celebraba la fiesta, ya todo contribuía á realzar la mnidad del momento: la pre- ia de tantas personas constitui- en alta dignidad, la concurren- de tantos padres cuyo pecho aba de justo orgullo y tierna noción al ver que no quedaba trada la esperanza que en sus s tenían cifrada, el interés que esa hora manifestaban tantos tos notables por sus luces y ización.

entrar en la sala festiva el Vi- o Apostólico de Curazao y el mo. Señor Gobernador de la Co- a fueron saludados por los solem- tonos del "Himno Nacional de anda". En seguida subió al es- rio el Muy Revdo. Señor Pbro. Víctor Zwijsen, Rector del Co- o "Sto. Tomás" y pronunció el iente discurso en español:

Illmo. Señor Obispo, Excmo. Se- Gobernador, Padres de mis ama- niños y todos cuantos están aquí entes, antes de dirigirles mi hu- e discurso, les doy á Uds. todos nás cordial bienvenida en esta solemne.

ando echo una mirada retros- iva al año escolar que hoy ter- , dos sentimientos bien dife- es ocupan mi alma: el uno de na gratitud y dulce alegría, el (permítanme que lo diga) el de grande desengaño y profunda eza, pero luego añado que este no sentimiento no me lo han ado Uds., mis queridos discípu- ni mucho menos Uds., mis muy nados colaboradores en el her- campo de la educación.

e explico.

atitud y alegría llenan mi alma do recuerdo la aplicación, la a conducta de mis queridos dis- os;— cuando pienso en el agra- miento y el afecto que me pro- oan y me demostraban de todas eras hasta por medio de dádivas riales; cuando contemplo el o y la admirable consagración mis respetados colaboradores, siempre gustosos desempeñaban las más penosas tareas;— do pienso en el interés que por nosotros manifestaba la ma- yor y también la mejor parte de esta culta sociedad;—en el interés también de que el mismo Gobierno de Venezuela nos dió más de una prueba;—cuando considero todo eso, de ningún modo me es lícito lla- mar ingrata á la sublime tarea de la enseñanza;—al contrario: veo que cada día del año pasado fué un poste miliario en el camino real de la civilización en el senti- do verdadero de esta palabra;— veo que cada día los ánimos fue- ron ilustrados por unas antorchas lucientes, más claras, más brillan- tes que las chispas eléctricas que esta noche por primera vez despi- den sus haces de luz por las es- paciosas aulas de este edificio.

Pero —¿ por qué lo callaría ?— mi mirada retrospectiva no me procura satisfacción sin mezcla. ¡ Ay dolor ! veo— y ahora todavía mi corazón queda sumergido en tristeza al re- cordarlo — veo el esqueleto de la muerte con la hoz en la mano des- carnada deslizarse dentro de estos sagrados y protectores muros, don- de hasta entonces no habría podido penetrar; y vanos quedaron nuestros esfuerzos para impedir el golpe de esa hoz desapiadada; el hilo de de los días de mi mejor y más que- rido discípulo fué cortado y ninguna ciencia humana fué capaz de re- pararlo;—y el talentoso joven que el año anterior excitó nuestra admi- ración y entusiasmo por su habili- dad y maestría en violín y flauta como también en la declamación del francés, ahora nos contempla desde el cielo, donde participa en los conciertos celestiales que acom- pañan la más sublime poesía con- tenida en el tres veces ¡ Santo, Santo, Santo ! Con todo, permane- ce en mi corazón una herida que ni siquiera el tiempo ha podido curar.

Se me permita callarme de las consecuencias amargas y crueles que tuvo para mí esa muerte. Sólo quie- ro declarar aquí públicamente que, como cristiano y sacerdote perdono de corazón á los que por sus ca- lumnias me causaron tantos agra- vios, y á Dios Omnipotente le ruego que á los autores de mis pesares nunca les haga experimentar nada de la indescriptible amargura de que me llenaron el corazón.

Ahora, mis queridos discípulos, les dirijo mi antigua invitación: resue- nen sus instrumentos, fluya su dulce poesía, tributen su homenaje á las Musas tan amadas por nosotros. Pi- diendo á toda esta selecta concu- rrencia su miramiento benévolo para con los débiles esfuerzos de nues- tros jóvenes artistas, suplico á Ud., Illmo. Prelado, me permita declarar por comenzada la solemne distribu- ción de premios."

A la invitación dirigida á los edu- candos del Colegio correspondieron en primer lugar los Sritos. ALFONSO I. DUBUC y JOSÉ DE J. PÉREZ, flau- tistas, que ejecutaron el *Bouquet Si- cilien* de *M. Delpach*. Más tarde tu- vimos la satisfacción de volver á oír á esos jóvenes cuando tocaron un *Rondoletto sur un Thème d'Auber* por *L. Leplus*. Si en el primer nú- mero excitaron nuestra admiración por la finura y exactitud en la ejecu- ción, en éste número desarrollaron aún mayor aplomo y manifestaron una maestría poco común.

No nos es posible hablar detallada- mente de cada número del programa; pero con eso no intentamos decir que las recitaciones ó las piezas de músi- ca en diferentes instrumentos ó el canto no se hayan conquistado nues- tra satisfacción, al contrario, todos cuantos desempeñaron algún papel en esa velada, merecieron bien los nutri- dos aplausos que al fin de cada acto estallaron. No podemos dejar sin em- bargo de mencionar la *Fantaisie sur Obéron de Weber* por *E. Depas* que el Srito. EDUARDO LASCANO ejecutó en el violín, ni mucho menos podemos pasar en silencio el papel jocoso y cómico del joven RAFAEL CALVO en: *Una Lección de Elocuencia*, en la cual representaba á GIL ANDARO, campesino que desea cursar elocuen- cia. ¡Cuántas veces excitó las cor- diales risas del auditorio! y ¡qué bien contrastaban sus modales chis- tosos y sus respuestas agudas con la grave seriedad del joven GABRIEL SÁNCHEZ que hacía el papel de FILI- BERTO TUPIDO, verboso profesor de e- locuencia!

Sin embargo, en los actos de menor duración fueron los jóvenes EUGENIO y MIGUEL PLUMACHER los que alcan- zaron más aplausos por el Dúo que cantaron: *Las Banderas de Pizarro.* Ellos fueron los que el año anterior tanto por su declamacion como por su canto subyugaron irresistible- mente á todo el auditorio en *Des- pedida de la Virgen del Recuerdo.* Lo mismo pudiéramos pretender aho- ra. Si es verdad que *Las Banderas de Pizarro* no es tan propio para ex- citar conmociones tiernas y senti- mientos dulces como *Despedida de la Virgen del Recuerdo*, la serenidad y el candor en el semblante de esos ni- ños, lo melifluo y melodioso de sus angélicas voces sí tuvieron el poder de mover nuestros corazones y de obligarnos á escucharlos con rendida atención. ¡ Cómo nos llevaron á la presencia del estandarte de Pizarro! ¡Cómo nos comunicaron los senti- mientos que los animaban al aspecto de ese glorioso lábaro!

Mucho habíamos ya gozado y po- díamos quedar satisfechos, cuando á todo amante de las bellas artes le fueron ofrecidas nuevas y más subli- mes delicias en el drama: *El Choque de dos Estrellas, ó sea, el Triunfo de la Libertad.* Sin que sea nuestro in- tento forzar en lo más mínimo la conocida modestia de los Directores del Colegio, no podemos dejar de re- petir aquí lo que anteriormente he- mos aseverado, á saber: que este drama tiene por autor un miembro de la Dirección. También nos sea permitido llamar la atención á que en este drama la verdad histórica no fué violada ni tampoco sacrificada á la fantasía del dramaturgo, sino que fué exacta y fielmente expresada en las palabras y en cuanto posible tam- bién en el traje de las personas re- presentantes; pero sobre todo fué honrada dicha verdad en la bandera que repetidas veces apareció, la cual hasta en sus más mínimos pormeno- res era una copia fiel del estandarte de Pizarro, conquistado en la guerra de la Independencia y conservado hoy día en el museo de Caracas. La palabra histórica que ANTONIO JOSÉ DE SUCRE pronunció después de haber libertado á la América del Sur y que fué repetida aquí para concluir el drama: *¡Vamos, amigos, ahora á li- bertar á Cuba!* esa palabra sí venía á propósito en estos tiempos en que la cuestión cubana ocupa la mente de todo el mundo.

¡Ojalá todo general, todo guerrero tome por modelo á SUCRE, uno de los más grandes próceres que constitu- yen la gloria de Venezuela!

Varón valiente y generoso, capi- tán prudente y hábil fue ANTONIO JOSÉ DE SUCRE, Generalísimo del e- jército Libertador; no era cruel en sus triunfos sino que estaba siempre pronto á perdonar á sus enemigos y lleno de compasión para con los ven- cidos. En verdad lo vemos arder en amor á la libertad, sobre todo cuando contempla la opresión bajo cuyo yugo gimen sus compatriotas, pero cuando el destino de la guerra pone á su discreción la suerte de los opresores, no presta oído á las proposiciones vengativas de uno de sus generales, sino que con visible complacencia escucha la calma y re- conciliadora palabra del mariscal Córdoba, quien implora su benigni- dad para los vencidos. El carácter de SUCRE como lo acabamos de de- linear, lo comprendía el joven JOSÉ DE J. PÉREZ: por eso su represen- tación fué natural, ingenua y exacta sin esa afectación que es muy co- mún á aquellos representantes que no comprenden su papel hasta el punto de identificarse en cierta ma- nera con las personas representadas.

Iguales encomios mereció el joven JOSÉ O. AGUILERA que hacía el pa- pel de CONDE JOSÉ DE LASERNA, Vi- rrey del Perú. Tal vez haya quien reproche endeblez al que desempeñó este papel: nosotros, al contrario, le- jos de llamarla un defecto, la con- sideramos más bien por un mérito en *este* papel. ¿ No había de des- pertarse por fin la conciencia de los Españoles después de oprimir y de- sangrar durante siglos enteros al pue- blo peruano? Ahora más que nunca ya que se hallaban ante la batalla, decisiva. Y ¿ no había de quedar debilitado el ánimo, exhausto el vi- gor de los Españoles por la molicie y lúbrica indolencia á que se ha- bían entregado en la América del Sur? No cause, pues, extraño el que el abatimiento y languidez presidie- sen en sus deliberaciones y que es- tuviesen persuadidos de la decaden- cia próxima de su dominación.

Delicadeza de expresión, ternura de conmocion, dulcedumbre de sen- timientos lidiaron por la palma en el encuentro de los dos hermanos JOSÉ OLIVA, Oficial del Ejército es- pañol, y JULIO OLIVA, Oficial del Ejército Libertador, representados respectivamente por los Sritos. GUI- LLERMO TELL VILLALOBOS y JOSÉ DOMINGO CARRASQUERO. ¡ Qué sin- cero amor fraternal manifiestan am- bos! pero al mismo tiempo ¡ qué constancia en lo que cada uno con- sideraba por su deber, aunque pode- rosa fué la voz de la naturaleza y violenta la lucha que hervía en sus pechos! ¡ Qué adecuado á la cir- cunstancia que en esos momentos un hermano avivó en el otro el re- cuerdo de su madre difunta!

JOSÉ.—Pero figúrate que durante la batalla nos hallemos el uno frente al otro. ¿ qué sucederá en- tonces?

¡ Tendré yo valor de cumplir con mi deber? ¿ Osarás tú disparar el arma contra tu hermano mayor, que te ama con todo el afecto que nuestra madre difunta me ha legado?

JULIO— ¡Ay, hermano mío! me a- tormentas. No hables de nuestra ma- dre inolvidable, que en su lecho de muerte nos encomendó tanto la con- cordia y el amor fraternal. Ella puso tu mano en la mía diciendo: "Hijos míos, si yo supiese que algún día vivierais en discordia, ¡ ay ! no po- dría morir tranquila."

JOSÉ.— ¡ Ah sí ! lo recuerdo como si hubiese sucedido ayer, y ¡ay! aho- ra desde el cielo nos ve uno frente al otro, con las espadas desenvainadas, dispuestos á......

JULIO. — ¡ Ah, no, no ! venerada madre, que estás en el cielo ! Yo no tengo la culpa. No puedo hacer otra cosa; debo proseguir mi deber.

Donde hay tales escenas, uno no puede ser llamado débil si brota una lágrima en el ojo; antes bien, ma- nifiesta esa lágrima que en nuestro corazón habitan aún sentimientos puros é inmaculados y que esos sen- timientos, quizás adormecidos, fue- ron sacados de su letargo por la ex- celente é irreprochable representa- ción de las personas que aparecen en tal escena.

Arrebatados por todo lo bello que acabamos de describir casi dejaría- mos de decir que la distribución de los premios propiamente dicha se ve- rificó en dos secciones según los d partamentos castellano é inglés e que están divididos los niños, co forme los idiomas que hablan en Colegio. Los premios, obras útil en diferentes idiomas, de las cual muchas en pasta lujosa, fueron e tregados á los educandos por el Illm Señor Obispo J. J. A. VAN BAARS el Excmo. Señor Gobernador C. H. BARGE.

En íntima relación con el dra terminó la solemne función con la poteosis de la LIBERTAD, obsequiá donos así la Dirección con una ag dable sorpresa.

En medio de fascinadora luz, deada de virginales palmas apare en cuadro vivo la imagen de la BERTAD con la luciente estrella progreso y de la civilización. Al p nunciar el nombre de la nunca alabada Libertad palpita el cora ardiente de los hijos del cálido s con más viveza que el de los hi del frío Norte, pero aquí se infla ron también estos últimos, y en ef to, ¿ quién pudiera permanecer f é insensible al aspecto de ese im nente cuadro? ¿ Quién no se enc diera en ardor al oír ese solemn imponente *Canto á la Libert* ¿ Quién no prestara su voz para c tar el *Himno Nacional Venezo* (que es por excelencia el himno la Libertad) cuando con incompa ble vigor y brío estalló del pech tantos Venezolanos entusiasmad

Concluyó el Excmo. Señor Go nador esta solemne y amena func con una palabra de cordial y sentida gratitud dirigida al Muy verendo Señor Rector y un corto curso en inglés dirigido á los al nos para animarlos á que contin sen en el sendero del bien y d ciencia.

Pero la impresión que causa estas bien meditadas palabras pudieron templar en nuestro c zón el tono de júbilo, el grit triunfo, que si no nos detuviera grave solemnidad del momento. biéramos entonado en alta voz en nor del Colegio "Santo Toma en honor de la Religión. ¡ Sí, ta bién en honor de la Religión! T tas veces reposó nuestra vista la palabra que se hallaba esc en el pedestal sobre el cual eleva la virgen que simboliza ciencia: *Religio sapientiæ er sectatorem;—La Religión instr al que anda en pos de la sabi ría.* ¿ Hubieran jamás los di pulos del Colegio "Santo Tom podido procurarnos tantas pura acendradas delicias si la R gion no hubiese ennoblecido ciencia, si no hubiese elevado luces hasta ser luces del Cristia Y los profesores del Colegio "S to Tomás," ¿ hubieran ellos ja podido llevar á los jóvenes c fiados á su cuidado, hasta el g do de ciencia y civilización si Religión no habitasé en sus chos, si esta no les hubiese in rado el ánimo y la fortaleza p arrostrar constantes y triunfa los millares de penas que se cen en la ardua tarea de la cación? *Religio sapientiæ er sectatorem*: en el Colegio "Sa Tomás" habita la Religión, también la sabiduría, no la lleva á la perdición, sino la conduce á Dios, la Sabiduría la cual el Colegio "Sto. Tomás la gloria de Curazao en los pa circunvecinos; la fuente de la p peridad de Venezuela en la gen ción que se está formando y rec su educación en el Colegio "Sa Tomás."

onderworpen is aan zijn droevig lot en er tevredenheid heerscht in Zaquito. Er zijn natuurlijk ook dagen van zwaarmoedigheid voor die ongelukkige lijders, doch wij kunnen zeggen, dat die gelatenheid en blijmoedigheid algemeen en bij voortduring is in het Curaçaosche melaatschenhuis; dat blijkt telkenmale wanneer men die stichting bezoekt en zich met de verpleegden onderhoudt en wij kunnen dezen gunstigen toestand niets anders verklaren dan door de opofferende en bijna bovenmenschelijke zorgen van de Eerwaarde Zusters, die Zaquito bedienen, maar vooral door den troost, welke de godsdienst bij het vreeselijkst lijden den mensch nog weet te geven.

NEDERLAND.

Inhuldiging van H. M. de Koningin.

Behoudens latere wijziging, welke echter niet waarschijnlijk is, zal H. M. Koniagin Wilhelmina Haar plechtigen intocht doen te Amsterdam op Maandag 5 September 1898; en zal de inhuldiging der jonge Koningin den daaropvolgenden dag plaats hebben.

God in de geschiedenis.

In onzen tijd, nu men meent, dat om geleerd te zijn men breken moet met geloof en openbaring, doet het goed geleerde mannen te zien optreden die in zichzelven kunnen aantoonen dat men tegelijkertijd én een groot geleerde én een goed Katholiek kan wezen, mannen, die de wereld kunnen overtuigen van de waarheid *que la raison et la foi au lieu de se contredire, s'entendent mutuellement* en dat juist deze gedachte de groote geleerden en groote mannen voortbrengt. Dr. G. KURTH, Hoogleeraar te Luik in België, gaf van dit alles een meesterlijk bewijs in de conferentie *God in de geschiedenis*, welke hij hield in de Redoutezaal te Maastricht.

Wanneer men ons de reden vraagt van ons geloof, is dat vooral omdat een zoogenaamde wetenschap is opgestaan met een nieuw evangelie, en wij dus verplicht en genoopt zijn onzen godsdienst te verdedigen.

Ik zal dit, zeide de spreker, alleen uit een historisch oogpunt doen. Daarom wierp hij eerst een blik op de levensgeschiedenis van Christus. De geschiedenis van het Heelal is, kunnen wij zeggen, door een hoogen berg in twee werelden gescheiden.

Deze berg is de bekende heuvel, en op dien heuvel verheft zich de Gekruisigde, die alles overheerscht! Vóór Golgotha doemt uit de dikke duisternis een buitengewoon volk voor onze blikken op, het volk der openbaring, het volk Gods, dat de afgoden niet aanbidt. Dat volk is in het bezit van een kostbaar zedelijk wetboek, dat het heilig en zorgvuldig bewaart. Trots zijn verspreiding over deze aarde en zijn gemis aan een vaderland, leeft het voort volgens dezelfde traditiën, getrouw aan zijn verleden en aan den inhoud van zijn kostbaar boek. Dat boek, het oudste der boeken, is ons overgeleverd, verhaalt ons de historie van het menschdom en is voor allen een onuitputtelijke bron van licht, troost en kracht.

Dat volk en dat boek hebben bestaan in afwachting van de komst van den Verlosser, dien het voorgeslacht had aangekondigd. Als de nieuwe tijd zocht naar het volkomene in den mensch, kon hij geen ander type geven dan dat hetwelk reeds het verre voorgeslacht heeft voorgesteld.

De geleerde spreker, die door den logischen samenhang zijner voordracht meer en meer boeide, haalde de oude schrijvers Plato en Virgilius aan en bewees dat zij reeds onbewust den Christus en zijn Moeder schilderden, den Christus, den eenvoudigen arbeider, die Zich den Zoon Gods verklaarde en in Zich al de kenmerken vereenigde, in vorige eeuwen aangegeven. Al wat de Profeten voorspelden, vond men in Hem vereenigd. Daarnevens hebben wij het beeld Zijner Moeder, waarvan de wereld negentien eeuwen hoorde en waarom zij in ootmoed en aanbidding nederknielde.

De redenaar, in ademlooze stilte gevolgd, weidde uit over den Godmensch, den Christus, van Wien Jean Jacques Rousseau zeide dat Zijn leven en dood die van een God zijn. Zijn vijanden, die Hem hebben bestreden, hebben niets anders dan vlekkeloosheid en reinheid gevonden. Hij leeraarde wat niemand vóór Hem had gekend: "Gij zult uw naasten beminnen als u zelven."

Het werk van dien Christus, riep de spreker uit, is de katholieke Kerk. Hij stichtte een geestelijke maatschappij, de ziel der wereld, met geen andere te vergelijken en die verbreid wordt door de missionarissen.

Onder daverende toejuiching stond dr. Kurth stil bij de ongeëvenaarde liefde en zelfverloochening der katholieke zendelingen. In de katholieke atmosfeer, zeide hij, overal dezelfde opofferende liefde, die haar uitdrukking vindt in het teeken van den Gekruisigde. De Katholieke Kerk is de hechtste en uitgebreidste gemeenschap der wereld. In een onsterfelijke bladzijde heeft de Protestantsche geschiedschrijver Macaulay het Pausdom en de grootheid der katholieke Kerk geschilderd.

Waaraan heeft die Kerk, welke steeds voortgaat veroveringen te maken, dat alles te danken? Schikt ze zich naar den tijd of naar de heerschende mode? Wel neen, want haar wetten blijven dezelfde door alle eeuwen heen. En juist is die eeuwige onveranderlijkheid een verheven schouwspel. En daarboven die heilige Moeder, het beeld der liefde, die begroet wordt met de woorden: "*Ave Maria, gratia plena.*"

En welke is de plaats der Kerk in de geschiedenis. Zij is de geheele geschiedenis zelve, daar zij één is met de beschaving. Spreker stelt op aangrijpende wijze voor wat de Kerk in de opvolgende eeuwen voor de beschaving en ontwikkeling heeft gewrocht, en eindigt dit tafereel onder levendige toejuichingen.

De Kerk, zegt hij, vervult het geheele verleden: welke menschelijke inrichting is machtiger? Waar zijn ze, die haar hebben bestreden of bespot? Luther, Voltaire, Fr. Strauss e. a. zijn heengegaan. De Kerk leeft en werkt en staat daar even krachtig als voorheen, triomfeerende door alle eeuwen.

De Kerk is het werk van Christus, die er voortdurend in leeft en arbeidt; zij levert de schoonste en roemrijkste karakters; zij is als een onafzienbare akker, een bloeiende weide; zij inspireert alles en verspreidt haar geuren over de geheele wereld.

De herhaaldelijk toegejuichte redenaar eindigde met een herinnering aan den christelijken geest der Franken, wier afstammelingen den volken toeriepen: "*Vive le Christ!*"

BUITENLAND.

Rome. — Binnenkort verschijnt een pauselijke encycliek, gericht aan de bisschoppen van Canada, handelend over de schoolkwestie in Manitoba. De Paus stelt als beginsel, dat de katholieken hun kinderen niet maar de staatsschool mogen sturen, en beveelt de oprichting van katholieke bijzondere scholen aan.

Het aanstaand consistorie, waarvoor de dag nog niet is bepaald, zal zich vooral bezighouden met het vergeven van de kardinaalswaardigheid aan Romeinsche prelaten. De vreemde kardinalen zijn voltallig, maar onder de kardinalen der curie, die zitting hebben in de Romeinsche congregatie, alsook onder het Italiaansche episcopaat hebben verschillende sterfgevallen plaats gehad. Er zijn op het oogenblik tien vacante hoeden, waaronder er twee begrepen zijn van kardinaals, die in het consistorie van 22 Juni 9; *in petto* gehouden zijn. De prelaten die het meest in aanmerking schijnen te komen, zijn Mgr. Gennari, assessor van het H. Officie; Mgr. Della Volpe, pauselijk majordomus; Mgr. Guidi, auditeur van Zijne Heiligheid; Mgr. Trombetta, secretaris der congregatie van bisschoppen en regulieren, en Mgr. Ciasca, secretaris der propaganda.

— Voor nuttige werken heeft de Italiaansche regeering niet veel geld beschikbaar. Onlangs beloofde de minister van Openbare Werken, Prinetti, de opening van een crediet aan te vragen van 240 millioen lire tot drooglegging der moerassen in 't zuiden des lands. De pers juichte het plan van den minister toe; daardoor zouden 300.000 hectaren land bewoonbaar worden, terwijl een nog veel grootere streek van de heerschende moeraskoortsen zou worden bevrijd; tevens zou het droogmaken der moerassen aan duizenden werkloozen volop arbeid geven. Minister Rudini was er echter niet voor te vinden; zelfs gedurende 10 jaar ieder jaar 24 millioen lire te missen was hem te veel.

De pers is daar allesbehalve goed over te spreken en de *Messagero* zegt dan ook: "Een land als het onze, dat in enkele jaren vier milliard voor spoorwegen heeft uitgegeven, dat verscheiden andere milliarden voor zijn leger en vloot heeft verknoeid, dat een half milliard in zijn koloniale avonturen heeft opgeslokt, een dergelijk land moet toch wel ieder jaar eenige millioenen kunnen vinden om duizenden menschen van de malaria te redden."

Frankrijk. — De Minister van Oorlog heeft nu, in overleg met de andere Ministers en den President der Republiek, het onderzoek, door hem na ontvangst van den bekenden brief van Mathieu Dreyfus gelast, doen veranderen in eene gerechtelijke instructie. Een eerste uitvloeisel daarvan is geweest de huiszoeking bij kolonel Picquart, volgens deskundigen niet volgens de wet, wijl zij plaats vond bij diens afwezigheid, en er ook geen gemachtigde was. Maar dat is hier nu geen hoofdzaak. Er zijn een aantal brieven en papieren medegenomen. Meer maatregelen van dien aard zullen nu wellicht volgen, want de leider van het onderzoek, Generaal De Pellieux, heeft nu volmacht daartoe en ook tot het doen hooren van getuigen onder eede. Met Mathieu Dreyfus schijnt dit reeds geschied te zijn. Volgens *Le Figaro* was zijn getuigenis zeer belangrijk en noopte den Generaal De Pellieux tot het instellen van een onderzoek naar den persoon, die het befaamde borderel aan het Ministerie van Oorlog is komen brengen, en naar de som, daarvoor door hem ontvangen. Vervolgens zou bij de verschillende ambassades worden aangevraagd of daar de documenten ontvangen zijn, in het borderel vermeld.

Kolonel Picquart, van wien in de duistere Dreyfus - Esterhazy - zaak licht verwacht wordt, bevindt zich nu inderdaad te Parijs. Maar zoo "terriblement documenté" ook, gelijk *Le Figaro* het niet onaardig uitdrukt, hoezeer ook van het gewichtigste bewijsmateriaal voorzien tegenover de hem wachtende instructie, waarmede zeer waarschijnlijk reeds een aanvang werd gemaakt, tegenover het publiek en zijne vertegenwoordigers, de verslaggevers, blijft hij als de geheimzinnige dame uit deze geschiedenis: „gesluierd," en wel zoo dicht mogelijk. Van wat, om zich te troosten over des kolonels ongenaakbare geslotenheid, de verslaggevers nu mededeelen b. v. aangaande het nummer van het spoorwegrijtuig (1282), waarmede de kolonel de reis gedaan heeft, 's mans uiterlijk, houding, kleeding en bagage, is nog wat laatstgenoemd artikel betreft, het meest interessant, dat deze bestond uit een valiesje, "dat hij zorgvuldig in het oog hield," en waarin natuurlijk "de aap" — *in casu*: het papieren bewijs-materieel — is geborgen. "Ik ken u niet en ik heb u niets te zeggen!" kreeg een journalist tot bescheid, die het waagde den kolonel aan te spreken. "U zult mij genoegen doen met mij niet lastig te vallen." Een weinig meer succes had de persman, die zoo handig was den kolonel een paar woorden in het oor te bijten omtrent de huiszoeking ten zijnent te Parijs. De kolonel keek toen even verrast en lang niet vriendelijk om, en kocht een paar couranten, bij het verder gaan mompelend — wij vreezen, dat de journalist hier een weinig heeft "aangedikt": — "Er moet nu maar spoedig en afdoend licht komen, want het is niet meer te dragen. Nu, ik voor mij ben gerust omtrent den uitslag van het onderzoek!" Om te mompelen is dit inderdaad een heele mondvol! — Maar dat was ook alles! Een ware temptatie voor de nieuwsgrage Parijzenaars. Werkelijk nieuws is er uit den aard der zaak overigens in deze zaak nog weinig of niet. Generaal de Pellieux heeft den kolonel nog gehoord en ook Majoor Esterhazy moet in verhoor zijn genomen.

Ingezonden Mededeelingen